

него въ градинѣ-тѣ. Г-жа Анна склони на това, и тамъ ся расходиѣ малко, гдѣто Г-жа Анна набра малко цвѣтіе, а Иванчо тичаше на самъ на тамъ, та ся трудѣше да улови заяче-то си, което бѣше побѣгнало отъ одаѣж-тѣ му. Най послѣ като го улови, съднихъ съ майкѣ си подѣ сѣнкѣ-тѣ; и ся разговаряхъ така :

М. Искашъ ли да тя понаучѣ още нѣщо, сыне мой, за Бога ?

И. Искамъ, мамо ; но ты отъ гдѣ научи всичко това, което мя поучавашъ за Бога ?

М. Отъ Свято-то Писаніе сынко. Не помнишь ли що ти казахъ, че ако Богъ не бѣше ни далъ Свято-то Писаніе, ные твърдѣ малко нѣщо щѣхме да знаемъ за Него. Почти всичко колкото знаемъ за Бога, учимъ го отъ това Писаніе. У зори ти казахъ, че това Писаніе е Свята книга : че църква-та е свято мѣсто : и че Богъ, сыне мой, е Сщщество свято. Различава твърдѣ много отъ всички-ты други сщщества, и найвече въ това че е толко благъ.

Мажіе-ти, и жены-ты, и дѣца-та иматъ лѣжавы помышленія. Знаешъ, Иванчо, че ты нѣкога помышлявашъ да правишь зло. На примѣръ : така размысли ты, когато ся поупди да отворишь ключалкѣ-тѣ, когато тя бѣхъ затворила въ горницѣ-тѣ, защото ся докара като зло дѣте, и азъ ти рѣкохъ, да сѣдишь мирно на столъ-тѣ, до гдѣ дойдѣ азъ да тя пуствѣ. Другъ день ты имаше злы помысли,